

Det tilsvare, der skal udredes af kommunerne, skal — som det fremgår af forslaget § 3 og bemærkningerne hertil — tilvejebringes af disse ved forhøjelse af opholdskommuneskatten, og da det ikke ville være rimeligt at forlange tilsvaret indbetalt, forinden de hertil bestemte midler er indgået i de kommunale kasser, kunne der — som det tidligste — være tale om at foreskrive indbetalinger fra kommunerne umiddelbart efter udløbet af de i hver kommune gældende terminer for opkrævning af opholdskommuneskat. Da såvel tidspunkterne for som antallet af disse opkrævningsterminer veksler stærkt fra kommune til kommune — også indenfor det enkelte amt — ville det imidlertid være ret upraktisk at knytte indbetalingen af tilsvaret til opkrævningsterminerne, og fælles indbetalingsterminer for hele landet ville af hensyn til de kommuner, der opkræver kommuneskatten i tiendedelsrater med indbetaling af første tiendedel pr. 20. juli, ikke kunne fastsættes til tidspunkter, der ligger væsentligt før de kvartårlige afregningsterminer for statsindkomstskatterne.

Man har derfor fundet det rigtigst at blive stående ved de foreslåede kvartårlige indbetalingsterminer, uanset de likviditetsvanskeligheder, en sådan ordning eventuelt kan medføre for enkelte amtskommuner. Det bemærkes herved, at en eventuel forringelse af likviditeten i overgangsperioden skønnes at være af mindre væsentlig betydning i sammenligning med de fordele, amtskommunerne vil opnå ved den foreslåede nyordning.

Til § 3.

I paragraffens stk. 1 foreslås det, at det beløb, som det efter § 2 påhviler den enkelte kommune at tilsvare til amtskommunen, skal pålignes kommunens indkomstskatteydere ved forhøjelse af det beløb, der efter kommunens overslag skal udskrives som opholdskommuneskat i vedkommende skatteår. Det ligger heri, at det beløb, kommunen skal fremskaffe til dækning af tilsvaret, skal holdes udenfor de indtægter, hvis fordeling mellem person- og ejendomsbeskatningen bestemmes ved kommunens ligningsforhold. Ved denne ordning, hvorved det alene bliver indkomsterne, der skal bære tilsvaret, opnås det, at den lettelse i den amtskommunale ejendomsbeskatning, som forslaget tilsigter, ikke reduceres ved forøgelse af ejendomsbeskatningen i de enkelte kommuner.

Den foreslåede ordning har endvidere den fordel, at udvidelsen af amtskommunernes beskatningsgrundlag til også at omfatte indkomsterne sker uden indførelse af en ny indkomstskat.

Af hensyn til skatteydernes interesse i at kunne

se, hvor stor en del af den pålignede opholdskommuneskat der udredes til amtskommunale formål, har man fundet det naturligt at foreslå, at den hertil svarende andel af ligningsprocenten anføres i skattekvitteringen (skattebilletten) under betegnelsen „amtskommunal ligningsprocent“.

Bestemmelsen i paragraffens stk. 2, hvorefter der ved erhvervsskatteberegning skal bortses fra den del af opholdskommuneskatten, der svarer til den amtskommunale ligningsprocent, er fundet nødvendig af hensyn til forholdet mellem de heromhandlede kommuner og kommuner, hvor der ikke finder amtskommunal beskatning sted, og hvor der selvfølgelig ikke bliver tale om forhøjelse af personbeskatningen efter reglen i paragraffens stk. 1.

De gældende erhvervsbeskatningsregler bygger på en kombination af reglerne om skattedeling og om forskelsskat, således at en erhvervsskatteyder i samlet skat af den erhvervsskattepligtige del af indtægten kommer til at udrede et beløb, der svarer til skatten i den af kommunerne, der har den højeste beskatning. Det samlede skattebeløb fordeles mellem opholdskommunen og erhvervskommunen, og fordelingsreglerne er således indrettet, at jo større beskatningsmæssig forskel der er på de to kommuner, desto større bliver den andel af det samlede skattebeløb, der tilfalder den „dyreste“ af kommunerne. Det følger heraf, at den forhøjelse af opholdskommunebeskatningen, som i medfør af paragraffens stk. 1 vil indtræde i sognekommunerne, vil kunne påvirke indtægtsforholdene i andre kommuner, der ikke berøres af den foreslåede nyordning. Spørgsmålet vil navnlig have betydning for bykommuner med forholdsvis mange erhvervsskatteydere, og da der for sådanne kommuner vil kunne blive tale om ret følelige indtægtstab, har man fundet det rigtigst i forslaget at fastsætte, at den forhøjelse af de kommunale ligningsprocenter, der følger af, at en del af amtskommunernes skattebehov udskrives på kommunerne, ikke skal få indflydelse på erhvervsskatteberegningen. Det bemærkes i denne forbindelse, at de med nærværende lovforslag foreslåede bestemmelser alene tilsigter en — delvis — omlægning af beskatningen til amtskommunen, og at den foreslåede nyordning derfor ikke bør få virkning for de kommuner, i hvilke amtskommunal beskatning ikke finder sted.

For personer, der er bosat i kommuner, der omfattes af nyordningen, men som svarer erhvervsskat til kommuner, der ikke berøres af denne, vil reglen i stk. 2 betyde, at de pågældende skatteydere i alle tilfælde må bære forhøjelsen af opholdskommuneskatten på lige fod med kommunens øvrige skatte-